

Kniha Daniel — číslo třicet pět

Odhalení prorockého rámce: Poznání Williama Millera a tři pustošící mocnosti vedoucí k Armagedonu

Jeff Pippenger

2023-12-30

V „čase konce“, roku 1798, byla kniha Daniel a konkrétněji vidění znázorněné řekou Ulai odpečetěna. Toto vidění oznámilo započetí vyšetřujícího soudu dne 22. října 1844. Veršem, který se stal základem této pravdy, je Daniel, kapitola osmá, verš čtrnáctý. William Miller, posel vyvolený k tomu, aby rozpoznal odpečetění tohoto poselství, nikdy plně neporozuměl všem pravdám spojeným s tímto viděním, přesto však vykonal dílo, které mu bylo svěřeno.

Když Miller začal studovat prorocké slovo, dospěl k porozumění určitým pravidlům prorockého výkladu, která byla rozpoznána a ustanovena v rámci Bible. Tato pravidla se stala kodifikovanými a byla označena jako Výkladová pravidla Williama Millera. Tato pravidla jsou schválena inspirací a určena jako pravidla, jimiž se budou řídit ti, kdo budou při nedělním zákoně oznamovat zahájení výkonného soudu. Miller dosvědčil, že své studium Bible začal na jejím počátku a postupoval dále pouze tehdy, když porozuměl tomu, co právě zkoumal. Z tohoto přístupu je snadné pochopit, proč prvním časovým proroctvím, které Miller rozpoznal a které mělo vztah k poselství, jež měl určit jako naplněné v roce 1844, bylo „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest.

Inspirace nás poučuje, že anděl Gabriel spolu s jinými svatými anděly vedl mysl Millera, právě tak jako Gabriel vedl mysl Daniela, Jana Zjevitelce i všech proroků Bible, neboť Gabrielovi byl svěřen úkol, jehož se Satan vzdal. Gabrielovo poslání bylo vyjádřeno v Satanově prvním jménu, Lucifer, které znamená nositel světla. Gabriel přinesl Millerovi prorocké světlo a on v poslušnosti tomuto světlu předložil poselství, které oznamovalo zahájení vyšetřujícího soudu dne 22. října 1844.

Zpětný pohled umožňuje těm, kdo si přejí porozumět dílu Williama Millera, rozpoznat, že mu byly dány určité vhledy do prorockého slova, které se staly klíči k jeho práci při sestavování poselství o blížícím se soudu. Jedním z těchto klíčů bylo jeho rozpoznání, že v prorocké aplikaci představuje den rok. Dalším byla prorocká struktura, kterou použil k umístění a vzájemnému uspořádání linií proroctví, jež objevil. Tato struktura byla založena na dvou satanských mocnostech, které přinášely zpusťování Božímu lidu a Boží svatyni. Všechny Millerovy objevy byly zasazeny do prorocké struktury, jež představovala dějiny pohanství, po němž následovalo papežství, které postupně pošlapávaly jak Boží svatyni, tak Boží lid od doby starověkého Izraele až do druhého příchodu Krista.

Tato prorocká struktura mu umožnila přesně rozpoznat každou pravdu potřebnou k tomu, aby ustanovil 22. říjen 1844 jako počátek soudu. Tato pravda však byla omezená, neboť v prorockých dějinách nemohl vidět třetí pronásledující moc, která následovala po pohanství a papežství. Nebylo nutné, aby tuto pravdu viděl, neboť jeho úkolem bylo oznámit 22. říjen 1844 a světlo o třetí pronásledující moci mělo být odpečetěno po tomto datu.

V souvislosti s tím, že svá prorocká porozumění uspořádal do struktury dvou pustošících mocností, totiž pohanického Říma, po němž následuje papežský Řím, zastával také názor, že slovo přeložené v knize Daniel jako „ustavičná“ je symbolem pohanství, anebo pohanického Říma. Slovo „tamid“, přeložené jako „ustavičná“, užívá Daniel pětkrát. Vždy je použito ve spojení se symbolem, o němž Miller správně rozuměl, že představuje papežství. Symbol papežství, který se vždy vyskytuje ve spojení s „ustavičnou“, je znázorněn dvěma symboly. Ať tak či onak, oba symboly papežské moci označují papežství, avšak přesto, kdykoli Daniel použil slovo „tamid“, které je překládáno jako „ustavičná“, bylo vždy použito spolu se symbolem papežství a před ním. Millerovo chápání „ustavičné“ v knize Daniel se stalo základem struktury, kterou viděl jako vystavěnou na dvou pustošících mocnostech, po pohanství následuje papežství. Millerovo ztotožnění „ustavičné“ s pohanstvím v knize Daniel bylo předurčeno stát se v adventismu velikým sporem, počínaje druhou generací adventismu, která započala roku 1888.

První prorockou pravdou, kterou Miller objevil a která byla součástí porozumění datu 22. října 1844, bylo „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest, a byla to první z Millerových ustálených pravd, která byla roku 1863 odmítnuta. Toto odmítnutí zahájilo první generaci adventismu, když začali bloudit pustinou Laodiceje. Druhá generace začala na Generální konferenci v Minneapolisu roku 1888 a v následcích vzpoury, k níž tam došlo, začalo roku 1901 satanské dílo odmítání Millerova určení „ustavičné“ jako pohanství. Správné porozumění „ustavičné“ nebylo plně odloženo až do doby po smrti prorokyně, která označila, že názor prosazovaný v opozici vůči Millerovu správnému chápání „ustavičné“ byl předán „anděly, kteří byli vypuzeni z nebe“. K úplnému odmítnutí došlo ve třetí generaci kolem roku 1931. Třetí generace začala vydáním knihy W. W. Prescottta nazvané The Doctrine of Christ těsně po biblické konferenci roku 1919. Roku 1919 třetí generace začala a pokračovala až do vydání knihy Questions on Doctrine v roce 1957.

Poté, co bylo Millerovo dílo potvrzeno a zřetelně vyloženo na dvou Chabakukových tabulích (průkopnických grafech z let 1843 a 1850), začal Pán odhalovat pravdu, že existuje ještě jiná, třetí, pustošící moc, která po pohanství a papežství nastoupí a která bude rovněž pronásledovat Boží lid.

„Prostřednictvím pohanství a poté prostřednictvím papežství uplatňoval satan po mnoho staletí svou moc ve snaze vyhladit z povrchu země Boží věrné svědky. Pohané i papeženci byli vedeni tímž dračím duchem. Lišili se jen tím, že papežství, předstírající službu Bohu, bylo nebezpečnějším a krutějším nepřítelem. Prostřednictvím římského katolicismu satan zajal svět. Vyznávající Boží církve byla stržena do řad tohoto bludu a po více než tisíc let trpěl Boží lid pod hněvem draka. A když papežství, zbavené své síly, bylo donuceno upustit od pronásledování, Jan spatřil novou moc, jak povstává, aby opakovala hlas draka a pokračovala v témž krutém a rouhavém díle. Tato moc, poslední, která má vést válku proti církvi a Božímu zákonu, byla znázorněna šelmou s beráncími rohy. Šelmy, které jí předcházely, vystoupily z moře, avšak tato vystoupila ze země, což představuje pokojný vzestup národa, který symbolizuje. „Dva rohy podobné beráncím“ výstižně představují charakter vlády Spojených států, jak je vyjádřen v jejích dvou základních principech, republicanismu a protestantismu. Tyto zásady jsou tajemstvím naší moci a prosperity jako národa. Ti, kdo jako první našli útočiště na březích Ameriky, se radovali, že dosáhli země prosté zpupných nároků papežství a tyranie královské vlády. Rozhodli se zřídit vládu na širokém základě občanské a náboženské

svobody.“ Signs of the Times, 1. listopadu 1899.

Miller nemohl vidět třetí pronásledující moc, a z tohoto důvodu byla jeho stavba neúplná, ačkoli dokonale vyhovovala k naplnění jeho díla. Sestra Whiteová uvádí, že Miller byl Bohem vyvoleným poslem, že ve svém díle byl předobrazem Eliášem a Janem Křtitelem, ve svém povolání k tomuto dílu Elizeem a ve své smrti Mojžíšem. Jen málokterí v posvátných dějinách vyvolali takový výklad, který je označuje za ty, u jejichž hrobu andělé očekávají, aby je vzkřísili; avšak právě takový je výklad týkající se Millera. Skutečnost, že jeho dílo bylo omezeno dějinami, v nichž byl povolán, není hanlivým výrokem o Millerovi, nýbrž pouze nezbytností, kterou je třeba uznat, má-li být jeho dílo posuzováno v pravém světle Božího prorockého slova.

Millerovi bylo dáno zvláštní andělské vedení, které mu umožnilo vybudovat prorocký rámec založený na dvou pustošících mocnostech: pohanství, po němž následovalo papežství. Z tohoto důvodu Miller neporozuměl proroctvím, která označovala dějiny přesahující zpustošení vykonané těmito dvěma mocnostmi. Žádné z těchto neporozumění se však nedostalo na dvě posvátné tabule Abakukovy, kde byly graficky znázorněny základy vybudované skrze Millerovo dílo. Proto mohla inspirace o grafu z roku 1843 zaznamenat, že byl řízen rukou Páně.

„Pán mi ukázal, že tabule z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jak si je přál. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu k ‚Denní‘ viděla, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kteří hlásali volání o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném pohledu na ‚Denní‘; avšak od roku 1844, v tom zmatku, byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Pravdy, které Miller shromáždil pod vedením andělů, byly řízeny Pánem a v rámci schválení tabule z roku 1843 zahrnovala inspirace i to, že Millerovo porozumění, podle něhož „ustavičná“ představovala pohanství, bylo správné. Hebrejské slovo „tamid“, překládané jako „ustavičná“, se v knize Daniel vyskytuje pětkrát a vždy představuje vztah mezi dvěma zpustošujícími mocnostmi: nejprve pohanstvím a poté papežstvím.

Millerovo chápání „ustavičné“ jako symbolu pohanství bylo v prorockém rámci, který používal, naprosto zásadní, neboť posloupný vztah pohanství, po němž následovalo papežství, se stal jeho výchozím bodem pro uspořádání všech proroctví, jimž byl veden porozumět.

V „čase konce“, roku 1798, byla kniha Daniel zpečetěna; a hlavním oddílem, který sestra Whiteová označila za „ústřední pilíř“ a „základ“ adventního hnutí, byl Daniel 8,14.

„Písmo, které nade všechny ostatní bylo jak základem, tak ústředním pilířem adventní víry, bylo prohlášení: ‚Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očistěna.‘ [Daniel 8,14.]“ Velký spor, 409.

Verš čtrnáctý je odpovědí na verš třináctý a tato odpověď je bez kontextu otázky bezvýznamná.

Tu jsem slyšel mluvit jednoho svatého, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, že svatyně i zástup budou vydány k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Tyto dva verše jsou symbolem rozmnožení poznání, které nastalo, když byla v roce 1798, v „čase konce“, odpečetěna kniha Daniel. Třináctý verš označuje dvě zpusťující mocnosti, na nichž Miller vystavěl svůj prorocký model. Miller ztotožnil „ustavičnou“ ve třináctém verši s pohanstvím a „přestoupení zpusťování“ s papežstvím. Je důležité si uvědomit, že prorocký model, který andělé vedli Millera rozpoznat, je označen v těchto dvou verších, jež představují rozmnožení poznání, které vstoupilo do dějin v roce 1798. Millerovi však nebylo dáno spatřit další mocnost, která měla vstoupit na prorocké jeviště a pronásledovat Boží lid.

„Viděla jsem, že dvourohá šelma měla dračí ústa a že její moc byla v její hlavě a že výnos vyjde z jejích úst. Potom jsem spatřila Matku nevěstek; že matka nebyla dcerami, nýbrž byla od nich oddělena a odlišná. Měla svůj den, a ten minul, a její dcery, protestantské sekty, měly přijít na scénu jako další a ztvárnit tutéž mysl, jakou měla matka, když pronásledovala svaté. Viděla jsem, že jak matka upadala v moci, dcery sílily, a brzy budou vykonávat moc, kterou kdysi vykonávala matka.“ Spalding and Magan, 1.

Millerova neschopnost rozpoznat třetí moc ho přinutila vyvozovat závěry, které byly jednoduše mylné. Miller ztotožnil šelmu z moře ze třinácté kapitoly Zjevení s pohanským Římem a šelmu ze země s papežským Římem. Také jeho výklad sedmnácté kapitoly Zjevení byl vadný v důsledku jeho neschopnosti rozpoznat prorocké dějiny sahající za druhou pustošící moc papežství. Z tohoto důvodu, když Miller v Danielově proroctví ztotožnil římskou moc, považoval ji za jednu moc, která přichází ve dvou fázích. To bylo a je správné použití, avšak zabránilo mu to porozumět královstvím biblického proroctví jako něčemu, co sahá za čtvrté království představované Římem. Viděl a rozpoznal, že čtvrté království Říma má dvě fáze, představované jako pohanský Řím a papežský Řím, ale nedokázal rozpoznat, že papežský Řím byl také pátým královstvím, po němž mělo následovat šesté království.

Ve druhé kapitole knihy Daniel spojili millerité prvky pátého království biblického proroctví se čtvrtým královstvím. Na základní úrovni bylo jejich použití správné, avšak neúplné, neboť první zmínka o královstvích biblického proroctví musí souhlasit s poslední zmínkou o královstvích biblického proroctví, protože Ježíš jako Alfa i Omega vždy znázorňuje konec počátkem. Neschopnost rozlišit dvě po sobě jdoucí království znemožnila Millerovi rozpoznat, že dvanáctá kapitola Zjevení označuje pohanství (draka), mořskou šelmu ze třinácté kapitoly Zjevení jako papežství (šelmu) a zemskou šelmu ze třinácté kapitoly Zjevení jako odpadlé protestantství (falešného proroka).

Miller nebyl schopen vidět draka, šelmu a falešného proroka ve dvanácté a třinácté kapitole Zjevení jako tři po sobě jdoucí království, a byl tak svou prorockou logikou nucen předpokládat, že tyto dvě kapitoly nepředstavují po sobě jdoucí znázornění tří mocností, které vedou svět k Armagedonu. Světlo, které bylo Millerovi dáno, bylo dokonalým světlem pro jeho generaci a jeho generace byla tímto světlem zkoušena.

Světlo tří pustošících mocností (draka, šelmy a falešného proroka) bylo službě Future for America dáno v „čas konce“, roku 1989. Pasáž z Daniele, která byla odpečetěna při zhroucení Sovětského svazu v naplnění Daniela, kapitoly jedenácté, verše čtyřicátého, byla světlem třetího anděla, zatímco Millerovi bylo dáno světlo prvního anděla. Posledních šest veršů Daniela jedenácté kapitoly bylo rozpoznáno jako základ a ústřední pilíř hnutí Future for America a verš čtyřicet z Daniele, kapitoly jedenácté, toto světlo shrnuje, právě tak jako verše třináct a čtrnáct z Daniele, kapitoly osmé, shrnovaly světlo, které bylo odpečetěno v milleritském hnutí.

A v době konce se s ním bude utkávat král jihu; a král severu na něj přitáhne jako vichřice, s vozy, s jezdci a s mnoha loděmi; i vnikne do zemí, zaplaví je a projde skrze ně. Daniel 11,40.

Verš označuje válku, která začala v „čas konce“ roku 1798 mezi králem jihu a králem severu. Král jihu představoval ateistickou Francii, která právě v tom roce zasadila papežství smrtelnou ránu. Papežství je zde představeno jako král severu. Francie byla roku 1798 v prorockém smyslu jednou desetinou z deseti království v Danielově sedmé kapitole. Těchto deset království představuje pohanský Řím a pohanský Řím představuje draka. Papežství (král severu) představuje šelmu. Verš uvádí, že král severu (papežství), jemuž byla na počátku verše zasazena smrtelná rána, nakonec podnikne odvetu proti králi jihu (králi ateismu). Když papežství tuto odvetu skutečně vykonalo, král ateismu se přesunul z národa Francie do svazku Sovětského svazu. Francie byla jedním národem, avšak když se papežství ve verši odplatilo králi jihu, byl král jihu označen jako „země“, stejně jako bývalý Sovětský svaz.

Když král severu (papežství) podnikl odvetu, přinesl s sebou „vozy“, „jezdce“ a „mnohé lodě“. Vozy a jezdci jsou symboly vojenské síly a lodě jsou symboly hospodářské síly. Mocností, která vytvořila s papežstvím nesvaté spojenectví za účelem svržení Sovětského svazu, byly Spojené státy, a obě síly Spojených států jsou ve třinácté kapitole Zjevení označeny jako jejich schopnost donutit svět, aby přijal znamení papežské autority, silou zbraní a hospodářského nátlaku. Lidem bude zakázáno kupovat či prodávat bez tohoto znamení, a dále budou lidé bez tohoto znamení vydáni na smrt.

Čtyřicátý verš přímo ztotožňuje draka (krále jihu), šelmu (papežství) a falešného proroka (Spojené státy). Základní verš pro „čas konce“ v roce 1989 určuje tři zpustošující mocnosti, které vedou svět k Armagedonu, právě tak jako základní verše milleritského hnutí určovaly dvě zpustošující mocnosti pohanství, po němž následovalo papežství.

Verš začíná bojem mezi králem jihu a králem severu. Na počátku verše (1798) převažuje král jihu, avšak ve verši král severu udeří zpět a převládne nad králem jihu. Počátek verše označuje boj mezi králem severu a králem jihu a v závěru poselství obsaženého v tomto verši je tentýž boj mezi severním a jižním králem znázorněn znovu, avšak s opačnými výsledky. Počátek vyznačil „čas konce“ v roce 1798 a závěrečný boj vyznačuje „čas konce“ v roce 1989. Verš obsahuje ve svém psaném svědectví podpis Alfa a Omega, počátek i konec.

Skutečné dějiny tohoto verše pokračují i po rozpadu Sovětského svazu v roce 1989 až k nedělnímu zákonu verše čtyřicátého prvního. Při nedělním zákonu je trojjednotné spojení novodobého Babylóna uskutečněno prostřednictvím řady rychlých událostí. Verš čtyřicátý tedy začíná tehdy,

když je v roce 1798 zasazena smrtelná rána a na nevěstku z Týru se zapomíná. Dějiny znázorněné tímto veršem zcela končí při nedělním zákonu verše čtyřicátého prvního, kdy je smrtelná rána uzdravena a na nevěstku z Týru je vzpomenuto. Znamení počátku i konce je vepsáno nejen do textu obsaženého v tomto verši, ale i do celých dějin, které tento verš znázorňuje. Tento verš vymezuje prorocký rámec, který není založen pouze na pohanství (drakovi) a papežství (šelme), nýbrž určuje uspořádání tří pustošících mocností, jež vedou svět k Armagedonu.

Millerův prorocký rámec ohlašoval příchod Božího vyšetřujícího soudu a prorocký rámec Future for America ohlašuje příchod Božího výkonného soudu. V „čase konce“ roku 1989 započal třístupňový proces zkoušení a očišťování, když bylo při rozpadu Sovětského svazu odpečetěno posledních šest veršů jedenácté kapitoly Danielovy. Rozlišení, že Miller viděl pouze pohanství a papežství, a neodhalil odpadlický protestantismus, musí být pochopeno, aby bylo možno správně porozumět vidění řeky Ulai, které bylo odpečetěno roku 1798.

V příštím článku budeme v tomto rozvažování pokračovat.

„Nemáme čas ztrácet. Před námi jsou těžké časy. Svět je zmítán duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se mluví v proroctvích. Proroctví v jedenácté kapitole Daniela již téměř dosáhlo svého úplného naplnění. Mnohé z dějin, jež se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat.

„Ve třicátém verši se hovoří o mocnosti, o níž je řečeno: ,verše 30 až třicet šest citovány.““

„Odehrají se výjevy podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech.“ Manuscript Releases, č. 13, s. 394.